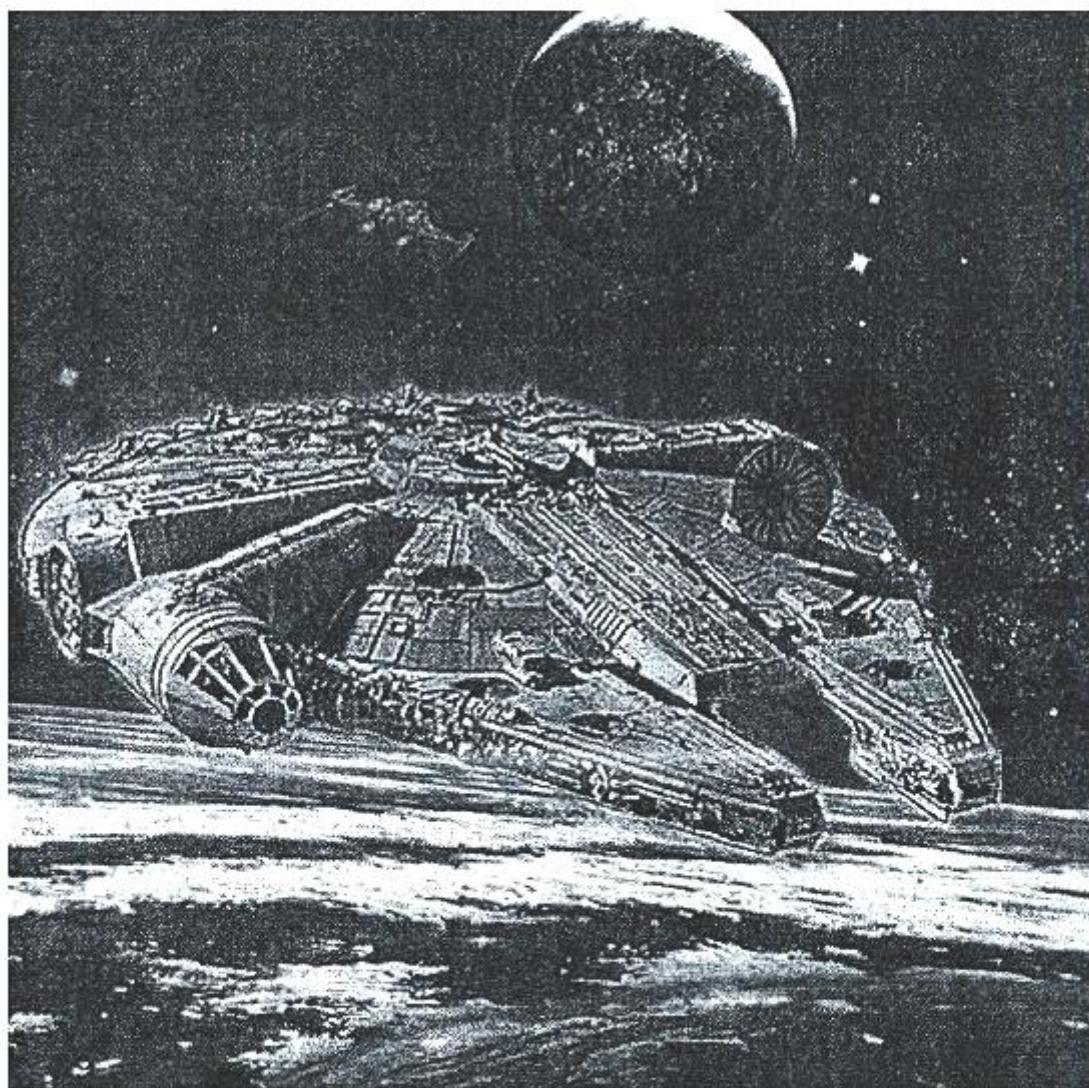

ORION

NEPRAVIDELNE VYCHÁDZAJÚCI FANZIN
SF KLUBU ORION NOVÉ ZÁMKY

Č. 55

Andy KNOCKER – PREPADNUTIE

Úprimne, medzi nami, neznášam banky. Z môjho pohľadu sú to nenásytné inštitúcie bezohľadne profitujúce na závislosti a zároveň nevedomosti obyčajných ľudí. Vždy keď idem okolo nejakej z nich, nevdojak si spomeniem na to, aké by to bolo, keby som tak ja bol na mieste Jimma Carreyho vo filme Božský Bruce. Určite by som nedvíhal sukne pekným dievčatám na ulici ani neučil svojho psa močiť do záchodovej misy. Ja by som okamžite, popri jadrových zbraniach, zlikvidoval všetky banky na svete, a ak aj nie na svete, tak určite v našom meste.

Žiaľ, nech už je to ako chce, raz za čas sa ani ja nevyhnem nemilej povinnosti navštíviť svoj finančný dom. Odpornú, vyčančanu budovu v uličke neďaleko námestia, zvonka pripomínajúcu krikľavý, gýčovitý Disneyland. *Táto „nová“ architektúra stojí za hovno!* – pomyslí si vždy, keď idem okolo podobných nechutných, ovežičkovaných polyfunkčných domov, z ktorých je však veľká väčšina polynefunkčných, pretože len málokto má toľko peňazí, aby si mohol dovoliť prenajať v nich nejaké kancelárie či byty. *Toho magora, ktorý toto dovolil postaviť by som schuti zavesil za gule do prievanu a poriadne rozhojdal!*

Čas dvadsať minút pred záverečnou som si zvolil úmyselne. Aj úradníci sú len ľudia, chcú ísť domov, tak je jasné, že sa budú ponáhľať, nebudú ma zdržiavať zbytočnosťami a hlúpymi rečami o tom, ktorý ich produkt je najlepší a preto si ho určite musím zvoliť a podobne. Prosto mi dajú na podpis potrebné papiere, ja ich šrajbnem a pôjdem.

V rade predo mnou stála len jedna žena. Vysoká, štíhla blondínka s nohami až po zem, v modrej riflovej minisukni, či presnejšie minisukničke. Ako sa nahla dopredu, aby sa pozrela na čosi, čo úradníčka držala v ruke, naskytol sa mi priam úchvatný pohľad na domov – biele tangáče so zapínaním na suchý zips priamo v rozkroku. Načo sa zdržiavať sťahovaním, stačí jeden pohyb rukou a záujemcovi sa otvorí brána do raja.

Asi to bol práve onen očarujúci pohľad na odhalené pozadie blondätej krásky, ktorý ma rozptýlil natoľko, že som si skupinku piatich maskovaných ľudí všimol až keď boli vnútri. Z očarenia ma prebrali zúrivé výkriky a výstrely z revolvera, ktoré zaduneli ako hrom pri letnej búrke. Paf! Paf! Paf! Sklenené prepážky sa zachveli a ich tiché drncanie sa premiesilo s výkrikmi hrôzy a strachu. Na mramorovú podlahu sa zosypali kôpky plechu a skla, ktoré boli ešte pred okamihom bezpečnostnými kamerami.

V šoku som sa otočil, ale to ma už jeden z lupičov tlačil pred sebou tisnúc mi na hrdlo dobre naostrený nôž. Ďalší držal blondínku, ktorá sa vzpierala a zúfalo jačala. Bolo zrejmé, že lupič od nej nechce peniaze. Ostatní traja rázne a veľmi hrubo pacifikovali zamestnancov. Prvý to schytil ochrankár, ktorý znudený podriemkával sediac na stoličke pri vchode. Rana pažbou revolvera ho poslala do ríše snov (až neskôr som si uvedomil, ako dobre urobil, že nenosil pištoľ). Muž, ktorý mu ju uštedril, bol zjavne veliteľom bandy. A jediný bol ozbrojený strelnou zbraňou! Šéf profík s partiou amatérov. Vykrikoval rozkazy na všetky strany a jeho kumpáni ich plnili:

„Trojka! Prezri toalety, či tam niekto nie je! Dvojka! Prived' mi riaditeľa pobočky! Švihom! A vy ostatní sadnúť na zem!“ – posledné slová boli evidentne adresované mne a zamestnancom.

Nemalo význam protiľúť sa hrubej sile. Sadol som si na zelené dlaždice a vedľa mňa sa usadila žena, ktorá ma mala pôvodne vybaviť. Päťdesiatnička, hodne pri tele. Až som sa začudoval, bol som celkom v tom, že tunajšie banky zamestnávajú v rámci

zlepšovania úrovne služieb výhradne pekné mladé kočky. Táto mi sem vôbec nesedela. Ale nech, však mne to teraz môže byť futrál.

Schúlili sme sa do akéhosi roztraseného kľbka tiel a pozorovali, čo lupiči urobia. Tí sa nám však práve nevenovali, zaujala ich iná scéna. Jeden z lupičov totiž odvliekol blondínku nabok, hrubo ju oprel o stolík obložený reklamnými plagátikmi, pri ktorom zvykli čakať zákazníci kým na nich príde rad, ľavou rukou ju držal za krk, pravou jej rozopol suchý zips na tangáčoch a siahol rukou na rázporok svojich čiernych riflí.

V tom sa však zarazil a nespokojne sa obzrel za seba. Ale veľmi pomaly aby nejakým prudkým pohybom nedal svojmu šéfovi dôvod na strelbu. Hlaveň revolvera sa mu totiž nepríjemne opierala o zátylok.

„Štvorka! Krista ti, čo to tu vyvádzaš, kurva?“

„No, ja len že...“

„Rob čo máš!“

„Ale šéfe, len ju fiknem a...“

„Drž hubu, boha tvojho! Máme nejaký plán a nemienim ho meniť len kvôli tvojmu nadržanému vtákovi. Nechaj tú babu na pokoji a urob, čo som ti kázal. Keď to tu skončíme, môžeš si ju mrdať koľko chceš.“

Muž oslovený ako Štvorka pustil blondínku a pobral sa ku vchodovým dverám. Žena sa rozbehla k nám. Pracovníčka od prepážky ju stiahla k sebe, objala ju a pohladila po vlasoch.

„Len pokoj, moja. Nič sa nedeje, to bude dobré...“ snažila sa ju utíšiť, ale Dvojka bleskovo priskočila k nám a zarevala:

„Držte papule! Nikto ani slovo!“ – potom sa nahla k plačúcej blondínke. – „A ty prestaň skuvíňať, ty krava, lebo ťa ešte nakoniec pojem aj ja!“

To by mohlo byť celkom zaujímavé vidieť! – pomyslel som si. Až teraz som totiž zistil, že Dvojka je žena, celkom mladá, vysoká a štíhla, s hlbokými zelenými očami. Bez tej masky to musela kočka ako lusk. Každopádne jej slová zaúčinkovali veľmi rýchlo.

Vzápätí však sálou zazneli iné hlasy. Jeden z nich nepochybne patrilo Jednotke, veľkému šéfovi. Ten druhý riaditeľovi bankovej pobočky.

„No tak poďme! Rýchlo! Otvor ten posraný trezor! A nesnaž sa mi nakecať, že nevieš kombináciu alebo že nemáš kľúč. Dobré viem, že máš oboje. Tak ma neštví, chlape, a nenúť ma, aby som urobil niečo, čo nechcem.“

„Dobre! Dobre, urobím čo chcete. Len nestrieľajte.“

„Nekecaj a makaj!“

Riaditeľ vybral z vrecka zväzok kľúčov, vzal do ruky nenápadne vyzerajúci prívesok, namieril ho na stenu a stisol malý gombík. Zaznel tichý, vysoký tón, ktorý jemne moduloval. *Ultrazvukový otvárač!* – došlo mi a v rovnakej chvíli sa stena nehlučne otvorila. *Aké geniálne jednoduché!* – pomyslel som si. – *Trezor je presne tam, kde by ho nikto neočakával. Pod lampou je vždy najväčšia tma.*

Naskytl sa nám pohľad na trezorové dvere z pevnej ocele, zvonka pomerne jednoduché, len jeden číselník, kľúčová dierka a kľučka. Riaditeľ k nim pristúpil, vyťukal na číselníku kombináciu, potom zasunul jeden z kľúčov do dierky, otočil ním a potiahol kľučku.

Čakal som že sa mi naskytné pohľad na obrovskú masu peňazí, ale nestalo sa tak. Nie preto, že by som do trezoru nevidel. Jednoducho preto, že ten trezor bol prázdny. Len na jednej policičke ležal väčší zväzok bankoviek. To bolo všetko. Vodca bandy lupičov naň neveriacky hľadel, potom sa pomaly otočil k riaditeľovi a priložil mu hlavu k spánku.

„Čo to má, kurva, znamenať? Kde sú peniaze?“

„No, toto je celá hotovosť, ktorú tu máme...momentálne. Teda, okrem toho, čo je v pokladniach.“

„Počuj, starý, nenaser ma! Veľmi dobre viem, že dnes vám sem mali priviezt niekoľko melónov, presnejšie desiatok melónov. Tak kde sú?“

„Áno, to je pravda, mali ich priviezt, ale pred hodinou mi volali z ústredia, že sa to odkladá na zajtra. Dali nám príkaz nevyplácať veľké sumy v hotovosti. Pozrite, pane, ja za to naozaj nemôžem...“

„Dobre! Zavri zobák a posad' sa k ostatným! Trojka! Päťka! Vyberte čo je v pokladniach a prineste to sem!“

Dvaja z lupičov sa rozbehli splniť rozkaz a po chvíli mal šéf na stole pred sebou kôpku, ktorá by mne možno stačila na také dva - tri roky spokojného života, ale tento pán mal zrejme vyššie nároky než ja. Nespokojne krútiac hlavou preratúval bankovky a zlostne vrčal.

„Dokopy ledva pol melóna!“ – začul som ako šepká Päťke. – „Stotisíc na každého!“

„To je kurevsky málo!“ – odvetil Päťka. – „To sme sa sem drbkali pre týchto pár drobných?“

„Nie je moja vina, že tu toho viac nie je.“

„Ja viem! Mali by sme vymyslieť niečo, aby toho bolo viac.“ – precedil mladík cez zuby a významne pozrel na nás. Okamžite mi bolo jasné, čo má na mysli. Budú vyjednávať s políciou a žiadať vysoké výkupné za každého rukojemníka. Ani som to nedomyslel, a už mal Jednotka v ruke slúchadlo telefónu. Vyťukal len tri čísla.

Policajné sirény zazneli zvonka po pár minútach. Ľudia sediaci okolo mňa si podvedome vydýchli, ale ja som vedel, že je to predčasné. Také vyjednávanie môže trvať hodiny. Nepochybne strávime v spoločnosti týchto piatich milých ľudí ešte hodný čas.

Šéf bandy dohovoricel a zlostne tresol slúchadlom o vidlicu. Nevieam s kým hovoril, ale spokojný nebol.

„Tak čo?“ – opýtal sa Štvorka, ktorý strážil vchodové dvere, ale pohľadom čochvíľa zabľúdil na blondínku, ktorá z toho zakaždým dostala triašku. – „Zaplatia?“

„Vraj áno, ale musíme počkať dve hodiny.“

„Do psej matere! Prečo tak veľa?“

„Pretože všade už majú po pracovnej dobe, ty chuj! Už nikde nikto nepracuje.“

„A ty im veríš?“

„Pozri sa na hodiny, blbeček! Ak ich vôbec poznáš!“

Štvorka fľochol na hodiny na stene banky a nespokojne zavrčal.

„Tak ma aspoň nechaj pretiahnuť tú babu!“

„Nič také! Budeš strážiť dvere. Teraz potrebujem, aby ste boli všetci v strehu. Táto budova má síce dobrú pozíciu, ale tí tam vonku môžu za ten čas niečo vymyslieť, ako sem dostať dnu komando kukláčov. A tých by som tu mal nerád. Takže sa upokoj a maj oči na stopkách. Keby sa vonku niečo pohlo daj mi vedieť.“

Štvorka čosi zašomral a otočil sa tak aby videl von. Blondínka si zjavne oddýchla.

Dve hodiny! Minimálne! Do riti! Už som mal byť dávno doma. Nie! Toto teda nie! – pomyslel som si a začal som hodnotiť situáciu. Možností sa naskytalo viacero, len ich rozumne využiť.

Najbližšie stála Dvojka. Nepochybne mala za úlohu strážiť zajatcov a išlo je to celkom dobre.

„Hej, krásna deva!“ – zavolaal som na ňu. – „Môžem dostať...“

„Môžeš dostať po papuli!“ – zvolala nervózne a naklonila sa ku mne.

„...pohár vody?“ – dokončil som.

„Daj mu!“ – zaznel šéfov príkaz. – „A daj nám napiť všetkým! Dones vodu z umyvárky.“

Dvojka nerada, so šomraním, ale splnila príkaz a po chvíli sme všetci, banditi aj rukojemníci dostali slušne napiť. Zlaté dievča! Riaditeľ banky na mňa vďačne pozrel. Zato Dvojka by ma pohľadom najradšej zabila.

„Štvorka! Vymeň ma na chvíľu. Skočím si na vecko. Nepočúram sa tu!“

„Dobre, choď.“ – odvetil mladík a postavil sa na jej miesto.

Dvojka zmizla v dámskej toalete a po chvíli odtiaľ vyšla zjavne spokojná. Ako prichádzala do stredu sály zrazu len zakopla o schodík, ktorý tu zjavne plnil len účel architektonického detailu, preletela kus dopredu a narazila hlavou do skleneného reklamného panelu, z ktorého sa mierne priblblo usmieval známy herec, nesmierne spokojný so službami svojej banky. No, bodaj by nebol spokojný, keď za ten jeden priblblý úsmev dostal viac, než ja zarobím za dva roky.

Tupý úder, rinčanie skla a výkrik. Krátky ale intenzívny. Intenzívny ako gejzír krvi, ktorý skropil všetko a všetkých okolo.

Jeden z črepov sa dievčine nemilosrdne zaryl do krku, prerezal látku masky, kožu i svaly a rozťal jej krčnú tepnu. Udialo sa to všetko strašne rýchlo a nebolo sily, ktorá by tomu zabránila. Trojka k dievčine okamžite priskočil a holými rukami sa jej snažil nejako zastaviť krvácanie. Nedbajúc na to, že mu krv strieka do očí jej prikladal dlane na ranu, ale zbytočne. Dievčina umierala, rýchlo a nenávratne z nej život unikal v sprškách krvi. Zúfalo sa zmietala na podlahe. Chcela žiť, ale nebolo jej to súdené.

Zrazu jej telo ochablo a aj krv prestala striekať. Len jej zvyšky ešte jemným prúdom vytekali z preťatej tepny.

„Gina!“ – kričal mladík menom Trojka. – „Gina! Niéééé! To nesmiéééš!...“ – jeho zúfalstvo bolo nefalšované. Položil si tvár na jej nehybnú hrud' a rozplakal sa ako malé dečko.

Zvyšní traja muži sa zhýkli okolo neho. Jednotka ho chytil za ramená, opatrne ho zdvihol a postavil na nohy. Mladík mu akosi podvedome padol okolo krku a pokračoval v plači. Vodca bandy ho odvedol kus nabok a usadil na jednu zo stoličiek, Štvorka zatiaľ strhol obrus z jedného stola a zakryl dievčine tvár.

„Tak? Čo teraz?“ – opýtal sa vyzývavo šéfa. – „S týmto si asi vo svojom geniálnom pláne nerátal, však?“

„Samozrejme, že nie!“ – odvetil Jednotka ostro. – „Ty vari áno?“

„No, teraz buď múdry, veľký šéf!“

„A čo tu chceš namudrovať? Sme tu zavretí a vonku je kopa fízlov. Nemám v úmysle sa vzdať. Iste, je mi tej kočky ľúto, ale jediné riešenie vidím v tom, že budeme pokračovať v pláne. Počkáme si na tie peniaze a potom sa zdekujeme. Vyžiadame si mikrobús, rukojemníkov vezmeme so sebou a zdrhneme. Kým budú s nami, poliši nezaútočia.“

„A ona?“ – vykrikol zrazu Trojka. – „To ju tu chceš nechať?“

„A to ju chceš vziať so sebou? Čo by sme s ňou, prosím ťa, robili? Takto ju tu nájdú, zistia kto je, vyhľadajú jej rodinu a tá sa o ňu postará.“

Trojka stíchol a začal sa hojdať na stoličke. Najprv len tak trochu, potom stále intenzívnejšie. Mal som pocit, že sa ho chytá šialenstvo. Pohľad mal neprítomný, navyše začal vydávať tiché bučavé zvuky. Búúúú! Búúúú! Jedno pohojdanie, jedno zabučanie.

„Prestaň!“ – zahriakol ho Jednotka. – „A vy dvaja sa vráťte na miesta. Štvorka, stráž dvere, Päťka rukojemníkov!“

Muži poslúchli, hoci bolo vidno, že len neradi. Trojka však akoby rozkaz nepočul, tupo hľadel pred seba, ticho si pobrukoval a hojdal sa na stoličke stále viac a viac. Jednotka, keď videl, že s ním nič nezmože, sám vstal a pobral sa do zadnej časti banky, zrejme skontrolovať, či sa tade niekto nepokúša dostať dnu.

V tej chvíli som si uvedomil jednu vec – ten človek sa tu náramne dobre vyznal! Išiel naisto, vedel presne, kam má ísť. Poznal to tu. A potom tie jeho informácie o peniazoch, ktoré mali doraziť, o systéme otvárania trezoru... tento tu bol doma!

Jednotka sa po chvíli vrátil, prišiel k Päťke a čosi mu začal šepkať. Nepočul som čo a tí dvaja svoj rozhovor ani nedokončili, pretože ich zrazu vyrušil rachot padajúceho tela a stoličky. Obzreli sa a zbadali Trojku ležiaceho na podlahe. Stolička sa pod ním prevážila a on sa zrútil dozadu. Štvorka sa hlasno zasmial, ale len krátko. Aj Jednotke a Päťke zmrzol úsmev na tvári. Trojka ležal na podlahe nehybne.

„Kúúúurva!“ – zahrešil Jednotka. – „Praštil si hlavu a zamdlel!“ – s tým vzal zo stola pohárik vody, kľakol si k Trojke ale vzápätí vyskočil na nohy s hrôzou v tvári. Pohárik mu vykĺzol z ruky a rozbil sa na podlahe.

„Čo je s ním?“

„On...je mŕtvy!“ – odvetil Jednotka, cúvol krok dozadu a neveriacky krútil hlavou. Päťka priskočil k ležiacemu telu, priložil ucho na hrudník ale nič nepočul. V zúfalstve ním prudko potriasol, ale dosiahol len to, že hlava Trojky sa neprirodzene zakývala a ostala vytočená v divnom uhle.

„Má zlomené väzy! Udrel sa o hranu stola a zlomil si väzy!“ – vykrikol Päťka a chytil sa rukami za hlavu.

„Upokoj sa!“ – zreval na neho Jednotka.

„Čóóó? Mám sa upokojiť? Bol to tvoj kamarát alebo môj? Do riti, poznali sme sa od prvej triedy, dvadsať rokov sme sa od seba nepohli, boli sme ako bratia a ja sa mám upokojiť? Najprv Gina, teraz on, Peter?“

„Nerumázgaj!“

„No tak porad! Čo urobíme?“ – osopil sa Štvorka na šéfa. – „Nič, však? Vôbec nič! Počkáme kým donesú prachy, čo? A potom si ich rozdelíme len my traja. Čím menej nás bude, tým viac sa každému ujde! Vieš čo? Si obyčajný hajzel!“

„Áno, a ty si Matka Tereza, však? Dobre, som hajzel, ale presne taký, ako aj vy dvaja. Len sa tu nehraj na neviniatko...“

Duchaplný rozhovor banditov prerušili stonavé zvuky. Riaditeľ pobočky, ležiaci na podlahe vedľa mňa sa v bolestivých krčoch zvíjal, držal si žalúdok a celý sa triasol. Pohľad mal vydesený a na čele sa mu perlil studený pot.

„Čo mu je, doboha?“ – zvolal Jednotka.

„Má cukrovku! Asi dostal šok, potrebuje rýchlo niečo zjesť, inak umrie.“ – odvetil som a snažil som sa riaditeľa trochu upokojiť.

„Seriem mu na hlavu!“ – vyhlásil šéf banditov a vrátil sa na svoje miesto. – „Nech zdochne!“

Štvorka pristúpil bližšie, kľukol si a v očiach som mu zazrel čosi ako ľútosť.

„Nemáme tu nič na jedenie!“

„Tam!“ – ukázal rukou zúfalý muž. – „V kuchynke je misa s keksíkmi. Prosím...“

Štvorka vyskočil na rovné nohy, dvomi skokmi sa ocitol pri dverách do zamestnaneckého zázemia a o pár sekúnd si riaditeľ dával do úst prvý keksík. Viditeľne sa mu uľavilo. Po treťom dostal normálnu farbu a s úľavou sa posadil vedľa mňa. Napil sa vody z fľaše a zhlboka si vydýchol.

Podal mi misu do rúk, ale skôr ako som si z nej stihol vybrať sladkú pochúťku, priskočil ku mne Päťka, vytrhol mi ju z ruky a niesol preč.

„Tak to už stačí! Nebudete sa mi tu prežierať!“ – vyhlásil tvrdo a sám si jeden koláčik vložil do úst. Škaredo pritom gánil na Štvorku.

„Prečo si to urobil?“ – opýtal sa keď dojedol.

„Môj otec má cukrovku! Ty si nevieš ani predstaviť, čo je to za utrpenie. Neželal by som ho nikomu, dokonca ani tebe!“ – vyhlásil Štvorka jedovato a vrátil sa ku dverám. Vyzrel von, ale nič sa tam nehýbalo. Upokojilo ho to a znovu venoval žiadostivý

pohľad blondínke. Tá však zrejme medzičasom zmenila názor a napodiv sa vôbec neroztriasla. Dokonca som mal pocit, akoby sa usmiala. Chlapca to zjavne vyviedlo z miery. Rýchlo sa odvrátil a opäť sa zahľadel škárou v roletách na ulicu.

Pätka sa tomu nemému dialógu hrubo zasmial, aj Jednotka sa zjavne bavil, ale nepovedal nič. Pätka vzal z misy ďalší keksík, vložil si ho do úst a začal žuvať, ale v tom sa zasekol, pustil misu, ktorá sa s rachotom rozbila na podlahe a začal sa dusiť. Vydával prudké kašľavé zvuky, držal sa za hrdlo a zúfalo sa snažil nadýchnuť.

„Bachni mu jednu!“ – zvolal Jednotka. Štvorka pochopil, že príkaz smeroval k nemu, priskočil ku kolegovi a prudko ho udrel do chrbta. Tým však dosiahol len to, že Pätka sa skydol na podlahu, kľáčal na kolenách a dusil sa ešte viac.

Štvorku i Jednotku zachvátila panika. Všetmožno sa snažili Pätke pomôcť, ale nedarilo sa im. Kus koláčika zrejme pevne uviazol v hrtane a všetky pokusy dostať ho odtiaľ zlyhávali. Po chvíli však kašľať prestal, jeho telo ochablo a ostalo nehybne ležať na podlahe.

Štvorka cúvol dozadu a strhol si z hlavy kuklu. Konečne som mu videl do tváre. Bol to mladý chlapec, mohol mať najviac tak devätnásť rokov. Bol neskutočne vydesený, tvár mal bledú a triasol sa na celom tele. Nôž, ktorý tak pevne zvieral v pravej dlani, mu vykĺzol a s cingotom dopadol na dlaždice.

„Nie! Nie!“ – opakoval neustále cúvajúc ku dverám. – „To ty!“ – ukázal na Jednotku. – „To ty si ich zabil!“

„Čo to trepeš, ty blbec?“

„Áno, už som to pochopil. Ty si sa nás potreboval zbaviť a tak si nás sem zaviedol. Robil si tu, takže si vedel, že táto banka je prekliata. Áno, je prekliata!“

„Šibe ti, nič také...“

„Niééé, ja tu už neostanem ani sekundu. Nechcem tu skapať! Idem von a vzdám sa!“ – vyhlásil Štvorka rozhodne a začal odomykať dvere.

„Nikam nepôjdeš!“ – zreval Jednotka, ale mladík ho nepočúval.

Paf! Paf! Paf! Zaduneli tri výstrely. Chlapec sa zvalil na sklenenú výplň a pomaly sa zosul na podlahu. Na chrbte akoby mu rozkvitali tri veľké krvavé kvety. Na skle ostala veľká rozmazaná červená šmuha.

Jednotka sklonil zbraň a bezradne sa poobzeral. V očiach mal zmätok a akosi divne sa usmieval. Akoby sa aj jeho chytalo šialenstvo.

Pomaly som vstal z podlahy a kráčal k nemu. Úsmev na perách mu zmrzol, pohľad mu znovu stvrdol.

„Sadni si späť!“ – zvolal na mňa a bolo zjavné, že to myslí vážne.

„A čo ak nie? Čo urobíš? Zastrelíš ma? No len smelo do toho!“

Jednotka bol zrejme muž, ktorého nebolo treba dvakrát ponúkať. A ktorý už zrejme ani nemal čo stratiť. Ostal tu sám, jeho kumpáni boli po smrti. Bez váhania stlačil spúšť, ale zbraň len naprázdno cvakala. Zhrozene na ňu pozrel.

„Nevýhoda revolverov – málo nábojov! Zabudol si rátať výstrely. Bolo ich šesť.“

Muž rýchlim pohybom otvoril zbraň, vysypal zo zásobníka prázdne nábojnice a siahol do vrečka. Nabíť ju som mu však už nedovolil. Priskočil som k nemu, vyrazil som mu revolver z ruky a ranou do tváre ho spacificoval. Dopadol na podlahu vedľa mŕtveho Trojky a otrasený ostal ležať. Žeby to predsa len nebol až taký profík?

Riaditeľ s ochrankárom, ktorý sa medzitým prebral, odtiahli od dverí telo Štvorky a otvorili ich. O pár sekúnd vbehli do miestnosti kukláči. Jeden z nich strhol Jednotke masku a riaditeľ zlostne zaúpel.

„Vy??? To som mohol tušiť!“

„Poznáte toho muža?“ – opýtal sa jeden z kukláčov.

„Iste! Je to náš bývalý kolega, nedávno sme ho vyhodili pre podozrenie z defraudácie.“

„Nič som nevzal! Obvinili ste ma neprávom!“ - kričal Jednotka.

„A tak ste sa prišli pomstiť? Mohli ste počkať, vyšetovanie ešte nie je uzavreté, ak by sa ukázalo, že ste čistý, pokojne ste sa mohli vrátiť na svoje miesto. Ale takto...?“

Ďalej to už bola len policajná rutina. Fotoграфovanie miesta činu, výsluchy svedkov a tak podobne. Z banky som sa nakoniec dostal až na podvečer, našťastie mi ani nedalo veľa práce presvedčiť pracovníkov, aby ešte vybavili tú moju záležitosť. Urobili to až zarážajúco ochotne a rýchlo. Vonku na mňa čakala blondínka a vraj, či by som ju neodprevadil domov, vraj býva blízko a má doma vychladené pivo...

Neodmietol som, ale rozhodol som sa, že ten suchý zips na tangáčoch nepoužijem. Viac ma vzrušuje, keď sám môžem žene stiahnuť nohavičky.

Domov som sa dostal ráno poriadne uťahovaný. Tá baba mala riadnu paru. V kúpeľni som našiel rúž a na zrkadlo som jej napísal číslo môjho mobilu. Nech má dievča trochu romantiky.

Zhltol som raňajky, naskočil do auta a mazal do školy. Do práce som dnes nemusel, je sobota. Profesor neznáša meškajúcich.

Škola pre psychokineticky nadaných ľudí sídlila v nenápadnom dome v ulici bokom od hlavného ťahu a vlastne ani susedia netušili, že tam nejaká je. Na bráničke nebolo nijaké označenie. Nechodilo nás do nej veľa, pár vybraných. Ľudia žijúci v okolí si síce šepkali čosi o akejsi sekte, ale spoza múrov starej vily nikdy von nič nepreniklo. Na to armáda, ktorá projekt tajne financovala, prísne dbala. Každý z nás musel striktno dodržiavať zásadu mlčanlivosti.

Dorazil som tak-tak, vyučovanie sa začína vždy presne. Profesor nás pozdravil a ako obvykle spustil:

„Ták, vážení! Včera som vám nariadil nejaké praktické cvičenia. Teraz by som chcel od vás počuť, ako ste si s tým poradili.“

Ukázal rukou na mňa, pretože som sedel najbližšie. Vstal som od stolíka, odkašľal si a začal.

„No, včera popoludní som mal nejaké vybavovanie v banke a ako na potvoru ju prepadla banda lupičov. Tak som si na nich trochu pocvičil...“

„Áááh, tak to ste boli vy? Počul som to ráno v správach. Ďakujem, nemusíte pokračovať, teraz som pochopil, ako došlo k tým *nešťastným náhodám*. Máte výbornú! Mimochodom, máte pekné auto. Je nové, však? Len sa divím, ako ste na také fáro našetrili z vášho platu.“

„No, viete, pán profesor...“

„Dobre, dobre! Nemusíte mi to hovoriť, ale nedávno som začul čosi o akomsi chlapíkovi, ktorý obchádza herne a kasína a z každého vyjde s jackpotom vo vrecku. A vraj sa akosi podozrivo ponáša na vás!“

Stislo mi žalúdok a cítil som, ako mi po chrbte steká studený pot. *Odkiaľ sa to dozvedel? Ved' som si vždy dával taký dobrý pozor. No jasne! Vojsi ma sledujú! Všetkých nás sledujú, kurvy!*

Profesor sa však na mňa len potmehúdsy usmial a potom sa rozhladol po triede. „Prosím, kto bude hovoriť ďalší?“

Koniec

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

OD KVARKOV A SUPERSTRÚN K HOLOGRAFICKÉMU VESMÍRU
(mesiac máj v SFK ORION)

Máj bolo u nás v klube opäť veľmi zaujímavý, lebo zaujímavá bola aj téma, ktorú si Miloš Vojtek zvolil. On sám síce nehovoril veľa, ale zato nás dal možnosť po tri večery si pozrieť tri diely dokumentárneho filmu natočeného podľa knihy Briana Greena *Elegantní vesmír: Superstruny, skryté rozměry a hledání finální teorie*. Pravda, nech sa autor akokoľvek snažil tieto veci spopularizovať a zjednodušiť, úplne sa mu to podariť nemohlo. Sú to záležitosti tak zložité a pre bežného človeka ťažko predstaviteľné, že sme sa ani veľmi nepokúšali im porozumieť. Každopádne však nám to dodalo aspoň akú-takú predstavu o pojmach a faktoch.

Hlavnou myšlienkou filmu bola teória tzv. superstrún. Vychádza z toho, že hmota sa skladá z atómov, atómy z protónov, elektrónov a neutrónov. Tieto subatomárne častice sa zas skladajú z kvarkov (vždy z troch) a kvarky sa za skladajú zo superstrún.

Superstruny sú miniatúrne vibrujúce energetické linky. Sú nepredstaviteľne malé, ktosi dokonca vypočítal, že ich veľkosť je 10^{-33} metra. Ako to vyrátal, netuším.

Teória kvarkov a superstrún nie je nová. Začala vznikať už niekedy v 60-tych rokoch minulého storočia. Vedci sa začali zamýšľať nad tým, ako je možné, že u niektorých prvkov vzniká také veľké množstvo izotopov. Na to by samotné subatomárne častice nestačili. A tak začali skúmať ich vnútro.

Superstrunová teória však zažila najväčší boom v 90-tych rokoch. Bolo vypočítané, že superstrún je niekoľko druhov – otvorené alebo uzavreté, že dokážu existovať vo viacerých rozmeroch (priestoročasoch) súčasne, čo zas podporilo teóriu paralelných vesmírov. Objavila sa teória tzv. D-brán, M-teória či teória gravitónov, nie je však účelom tohoto článku ich objasňovať. Teórie kvarkov a superstrún tiež priamo súvisia s kvantovou mechanikou. Tá je však natoľko zložitá, že jej ešte dobre nerozumejú ani tí vedci, ktorí sa ňou profesionálne zaoberajú.

Mnohí vedci považujú teóriu superstrún tiež za tzv. teóriu všetkého (finálnu). Ak sa podarí rozlúštiť tajomstvo superstrún, podarí sa rozlúštiť všetky doteraz neznáme okolnosti vzniku vesmíru, napr. čo bolo pred BigBangom.

Každopádne, superstruny (ba ani kvarky) zatiaľ ešte nikto na vlastné oči nevidel, a zrejme ani tak skoro neuvidí. Ich existencia je len čistá matematická hypotéza. Ale veľmi lákavá.

Andy

VARTACON 2008

Tak, snáď do tretice všetko dobré! – povedal som si. Po dva ostatné roky som musel poradu slovenských scifi klubov na Vartovke v Banskej Bystrici kvôli chatrnému zdraviu vynechať, ale teraz mi to konečne vyšlo. Niežeby som bol zdravší, ale mal som dosť silnú motiváciu, ktorá prevážila aj problémy s krížami a chrčticou.

Pôvodne so mnou mala ísť 17. mája 2008 aj Evka Seková, ktorá už roky túži na vlastnej koži zažiť atmosféru Vartaconu, ale ani teraz jej to nevyšlo. Splav rieky Nítry na člnoch jej dal zabrať viac, než si želala a v piatok na klube mi, celkom grogy, oznámila, že nikam nejde.

Popisovať cestu do BB je vcelku zbytočné, bola rýchla a pohodová. Takisto stretnutie pri Žltom piesku bolo rýchle - do krčmy samotnej som sa ani nedostal, Pamir s Robom ma čakali už na ceste pred ňou, rovno som nasadol do Pamirovej novej Fabuše a vydali sme sa hore na hvezdáreň.

Bolo krátko po 10.00 a hore to už pomaly začínalo žiť. Väčšia časť ľudí sa už prebrala po nočnej jazde, a že to bol parádny odvaz svedčila batéria fliaš na stolíku na terase. Radšej som ich ani nerátal. Už skoro som sa dozvedel ich pôvod – Dáreček (Lubo Záborský z Plzne) oslavoval 50-ku a piatok bol hlavný oslavný deň. Dotlačil na hvezdáreň 50 litrový súdok piva a dával ho zadarmo. Tak som to aj v priebehu soboty

využil a pár krát mu plným pohárom chutného Urpineru pripil na zdravie a na zachovanie dobrých zvykov.

V priebehu doobedia sa začínal variť klasický guláš. Z nedostatku iných zábaviek som sa pripojil ku Krtkovi, ktorý sa intenzívne zaoberal kuchynskými činnosťami. Spoločne sme ošúpali vrecko zemiakov. Okolo nás pritom stále krúžil Dáreček a snažil sa priviesť do činnosti darček, ktorý dostal od bystričanov – klasický analógový foťák, ktorý vyzeral ako digitálna kamera (navyše mal zabudované aj rádio!!!). Nie a nie ho naštartovať, až po hodnej chvíli si mašinka dala povedať.

Porada klubov začala s miernym oneskorením, hoci aj boli už všetci živí a použiteľní, stále bolo treba na niekoho čakať. Napokon sme sa však predsa len zišli, aj keď v trochu menšej zostave, než ako som si pamätal. Boli sme tam zástupcovia len 7 klubov - 451° F Košice (Šimon), KPVPVF Banská Bystrica (Lulu), Belit Nitra (Havran a spol.), Planéta opíc a Sinusoida Bratislava (oba zastupovala Dáška Mehešová), Tolkienovská spoločnosť Bratislava (Eru a spol.) a moja maličkosť za Orion.

Porada bola pomerne pokojná a bezkonfliktná (takú si veru ani nepamätám), a na môj podiv aj hodne vážna, hoci veselé okamihy sa vyskytli. Začal ju Šimon zhodnotením uplynulého roku, potom hovorili zástupcovia klubov o svojej činnosti. Orion sa určite mal čím pochváliť. Však funguje nepretržite už 20. rok. Ale svoj referát som zbytočne nenaťahoval, povedal som len podstatné veci – koľko nás je, ako často a kde sa stretávame, o čom debatujeme, ako vydávame fanzin a pod. Predstavil som aj našu novú webstránku, ktorú nám založil Luboško Vereš.

Ďalším bodom bolo hodnotenie conov, ktoré sa konali na Slovensku. Použil som školskú známkovaciu škálu – Parconu 2007 v Nitre som dal 1-mínus (hlavne kvôli zmätkom pri ubytovaní a nedostatku piva v bare), Slavconu 2008 v Bratislave som dal 2 (nefunkčné sociálky), Istrocon 2007 som nehodnotil, lebo som ho prakticky celý presedel v bare a neabsolvoval som skoro nijaké akcie a na Tatracone som nebol vôbec. Ale moje hodnotenie sa dosť podobalo na hodnotenia ostatných. Každý samozrejme plne kvitoval fakt, že sa scifistický život na Slovensku rozvíja správnym smerom, drobné chyby a nedostatky sa vyskytnú vždy a všade. Žiadny con nie je bezchybný a dokonalý.

Potom sa ujal slova Dáreček a referoval o prípravách PARCONOV. Úmyselne som použil množné číslo – akýmsi prapodivným riadením osudu totiž došlo k tomu, že aj PARCON 2008, aj PARCON 2009 sa budú diať v Plzni! Spolu s Pagim Holanom, ktorý je tiež v organizačnom výbore hovorili dosť dlho, ale podrobnosti popisovať nebudem – jednak si ich nepamätám, a jednak všetky sú na webe.

Predposledným bodom porady bolo hlasovanie o udelení ceny DRAK za rok 2008. Kandidáti sa napokon našli dvaja – SFK Belit Nitra za zorganizovanie PARCONu 2007 a Tolkienisti za organizáciu Slavconov. Keďže k dispozícii bolo len sedem platných hlasov, bolo to ozaj tesné a dramatické až do konca – pomerom 4 : 3 to vyhrali nitrančania.

Úplne na záver sme „volili“ Radu slovenského fandomu. Kandidáti sa však akosi nehlásili, a tak sme museli brať čo bolo po ruke. Dokonca aj mňa! Prvý raz som sa stal členom Rady fandomu, hoci nemám ani poňatia, čo vlastne budem robiť. Lulu ma však upokojila vyhlásením, že nič! Jediný, kto má aké-také pracovné povinnosti bude staronový prezident Šimon, ktorého sme tiež „zvolili“ jednomyseľne. Ten sa nám všetkým poďakoval za dôveru, skasíroval členské do fandomu a poradu uzavrel.

Po porade sme sa vyšli zohriať na terasu. Nie len slnečnými lúčmi, ale aj gulášikom, ktorý sa práve dováral. Čas čakania sme si vyplnili pokecom a vtipmi o sexe. Bola pri tom kopa srandy. A ešte väčšia bola po skončení gulášu, keď sa začali tradičné vartačenské súťaže. Osemsmerovku sme lúštili priebežne a jej víťaz sa len losoval – vyhral Šimon. Potom bolo opäť známe SFingo. Tentoraz sa mi však

vôbec nedarilo. Na konci mi ostalo ešte päť nevytlúštených slov. A vlastne ani neviem, kto to vyhral, tuším naraz skončili Lulu a Krtko.

Ďalšou klasikou bola papacia súťaž, tentoraz sa jedli piškótové koláčiky plnené čokoládovým krémom. V prvom kole sa pri stole zišlo sedem hladných chlapov (guláš im zjavne nestačil) a začali sa džgať! Inak sa to povedať nedá. Pohľad na nich bol úchvatný. Reval som od smiechu, keď som videl, ako si ich pchajú do úst celé naraz a požírajú systémom hladnej anakondy. Tuším to vyhral Šimon (neviem iste), za päť minút ich do seba doslova nadžgal 12!!!

Na úplný záver svojho pobytu na Vartovke som si užil svoje tri minúty slávy – Šimon mi slávnostne odovzdal cenu DRAK za rok 2007. Na Parcone a Istrocone ešte nemal sošku k dispozícii a na Fénixcone v Brne som zas nebol ja. Takže som si rok počkal, ale bolo to príjemné čakanie.

Opatrne som si vzácnu sošku dračieho mláďaťa zabalil do krabice a pohl sa na odchod. Podarilo sa mi presvedčiť Ondříka Kruga juniora, aby ma zaviezol autom na stanicu. Neviem si dosť dobre predstaviť, že by som mal cestu z hvezdárne do mesta odšľapať pešo. Pravdepodobne by som niekde pri Alpine padol mŕtvy. Cestou dolu ma Ondřík ešte zmrazil správou, že umrel Mišo Sasinek! Starý kamarát z fandomu, poznali sme sa od roku 1989 a bol to skvelý fan a veľký srandista a recesista. Mierne ma to dorazilo a v BB na stanici som hodnú chvíľu sedel ako zarezaný a spamätával sa. Kým sa mi to podarilo, prišiel rýchlik z Košíc. Išiel načas a zo Šurian ma manželka zaviezla domov autom.

Vartacon 2008 bol pre mňa jeden z najpríjemnejších aké som kedy absolvoval (teda až na tú poslednú správu). Zišla sa tam síce menej početná, ale o to lepšia partia správnych ľudí, z ktorými si skvele rozumiem. A dúfam, že tam budú aj na budúci rok.

Andy

LETNOCON 2008

Vlani sme ho skúšali zorganizovať a celkom sa nám vydaril, tak prečo ho neskúsiť znovu. Rozbehli sme ho hneď po skončení tretieho májového klubu, len čo Miloš Vojtek ukončil prednášku o superstrunách. Zložili sme stoly, vytiahli z chladničky zásoby a conili. Bolo nás síce o čosi menej ako vlani a ani nijaký „zahraničný hosť“ sa nedostavil, ale zato sme mali parádny dôvod na oslavu. Tým dôvodom bol DRAK. DRAK je prestížna cena, ktorú dostávajú kluby alebo jednotlivci za významnú prácu pre fandom, za propagáciu vedeckej fantastiky. Udeľuje sa raz ročne a o tom, kto ho dostane rozhoduje hlasovanie prítomných zástupcov SFklubov na porade na Vartovke v Banskej Bystrici.

Ja som prvý raz predložil kandidatúru na Draka v roku 2005 a to za vydávanie fanzinu ORION. V tom čase to bol jediný permanentne vychádzajúci fanzin na Slovensku (časom sa pridali bratislavský Istrozín). Ale v nasledujúcich dvoch rokoch som bol prehlasovaný, vždy sa našiel niekto lepší (alebo vplyvnejší?!?!?). Až v roku 2007 to konečne vyšlo a porada odhlasovala, že DRAK 2007 poputuje do Nových Zámkov.

Draci normálne lietajú na svojich blanitých perutiach, ale tomu nášmu sa nejako nechcelo. Trvalo rok, kým sme ho u nás v klube privítali. Pôvodne mi ho mal Šimon odovzdať na Parcone v Nitre, ale vtedy ho ešte nemal doma. Na Fénixcone v Brne som zas nebol ja, a tak sa celá ceremónia odohrala až na Vartacone 2008 v BB (viď predošlý článok). Nášho DRAKa sme pokrstili, ako inak Conanovicou, ktorú mi odovzdal Big Shaman ešte v Nitre na Parcone. Skoro rok dozrievala v mrazničke, ale o to viac chutila. Predniesol som trochu kostnatý prípitok a poprial Dráčikovi, aby sa mu u nás páčilo.

No a potom sme už len konzumovali, kecali, fotili sa a ...a okolo 21.00 mi zrazu zazvonil mobil a žena mi oznámila, že doma máme kalamitu! Do čerta, prečo práve dnes? Bezo mňa si však neporadila, musel som domov a nechať spolufanov samých v knižnici by bolo neseriózne. Tak mi neostalo nič iné, len s riadnym škripaním zubov druhý Letnocon rozpustiť. Škoda. Takáto príležitosť sa už totiž asi viackrát nenaskytne. Na túto sme čakali 19 rokov. Je síce hypoteticky možné, že Draka ešte niekedy dostaneme, ale to by sme napr. museli zorganizovať Parcon.

Andy

STRATENÉ CIVILIZÁCIE

(mesiac jún v SFK ORION)

MEZOPOTÁMIA – ZROD CIVILIZÁCIE

Mezopotámia (povodie riek Eufratu a Tigrisu), ktorej územie tvorí veľká časť novodobého Iraku, severnej Sýrie a juhovýchodného Turecka, bola dejiskom prvého rozkvetu poľnohospodárstva a vzdelanosti, rozvoja mestských štátov a rozvinutej štátnej správy. V rokoch 6000 – 2000 p.n.l. k hospodárskemu rozkvetu prispieval aj obchod, a tak sa Mezopotámia stala domovom viacerých významných civilizácií. V mnohých mestách, napr. Mari, Súzy. Ugarit a pod. archeológovia objavujú imponujúce paláce, chrámy, zikkuraty a obranné valy. Mezopotámcom sa pripisuje aj vynález písma. Hlinené tabuľky, ktoré používali mezopotámski pisári, boli po vypálení veľmi trvanlivé. Zachovali sa tisíce záznamov klinovým písmom. Nájde sa medzi nimi účty, právne zmluvy, zoznamy kráľov a zmlúv, ktoré uzavreli, ale aj literárne diela. Dôležité texty sa vytesávali do kameňa, ako v prípade Chammurapiho zákonníka.

SÚZY – Hlavné mesto Elámskej krajiny (zložené v 6. stor. p.n.l. kráľom Dáreiom I., v roku 331 p.n.l. zničené vojskami Alexandra Veľkého) ležiacej na nížine zavlažovanej riekami z Iránskej plošiny, križovatka obchodných ciest, kde sa rozvinulo účtovníctvo. Súboru chrámových a palácových budov dominoval zikkurat v Čoga Zabale s chrámovou vežou vysokou 50 metrov. Bol čiastočne zničený v roku 640 p.n.l. kráľom Aššurbanipalom. Vo vykopávkach sa našlo množstvo stél, sošiek a kračiek pripomínajúcich dnešné hlavolamy.

MARI – stratené mezopotámske mesto (nevie sa presne kedy a kto ho založil, v 18. stor.p.n.l. zničené Chammurapim) na západno brehu rieky Eufrat. Zapísalo sa do dejín Kráľovským palácom s kúpeľňami a aj po 4000 rokoch fungujúcou kanalizáciou, rozvojom diplomacie a súdnictva.

UR – mesto na západnom brehu rieky Eufrat (založený niekedy v 3. tisícročí p.n.l., nevie sa presne, kedy a prečo zanikol), pravdepodobne miesto mnohých vynálezov, ako pluh s volským záprahom, voz s kolesami, radlica s násypkami na siatie osiva, dojenie, odlievanie metódou strateného vosku. Našiel sa tu najlepšie zachovaný zikkurat v Mezopotámii. Mesto bolo pravdepodobne domovom biblického Abraháma a pochádza odtiaľ aj mýtus o Gilgamešovi.

UGARIT – severné pobrežie Sýrie (oblasť osídlená už v 7. tisícročí p.n.l., mesto samotné prekvitalo medzi rokmi 1600 – 1200 p.n.l. – zničené zemetrasením a útočníkmi). Fénické mesto s Knižnicou veľkňaza. Tabuľky písané prvým hláskovým písmom. Vypracovanie prvého 30 znakového hláskového písma.

CHATTUŠŠAŠ – Chetitské mesto ležiace v strednej Anatólii (nevie sa presne kedy a kto ho založil ani kedy presne zaniklo). Vyspelá bojová technika, rýchle a ľahké dvojkolesové bojové vozy. Podzemné chodby pod hradbami umožňovali znenazdajky napadnúť nepriateľa. V Ch. mali slobodní občania aj otroci vlastné domy a na trhoch sa predával tovar za zákonom stanovené ceny.

NINIVE – Asýrske mesto na rieke Tigris (oblasť bola osídlená už v 4. tisícročí p.n.l., mesto samotné bolo zničené vo vojne v roku 612 p.n.l.), hlavné mesto bojovných asýrskych kráľov. Podmanili si Babylon, Sýriu, Egypt, Izrael aj Elam. Vystavali akvadukt a vodovod, ktorým zásobovali celé mesto vodou. Vojnové výpravy sa zaznamenávali na hlinené tabuľky, ktorých sa asi 25.000 našlo vo Veľkej Aššubanipalovej knižnici. Z tejto knižnice vychádzajú všetky moderné poznatky o mezopotámskej vede a literatúre.

PETRA – Nabatejské obchodné mesto (založené Edomitmi približne v 2. tisícročí p.n.l. – osídlené až do 3. stor. n.l., v 12.stor. ho ovládli križiaci) ležiace v pohorí Aš-Sará a prístupné len cez tiesňavu Al-Sík. Mesto bolo vytesané do pieskovcovej skalnej steny. Prekvital tu obchod a v neskoršom období slúžilo ako sídlo kresťanských mníchov.

PERSEPOLIS – tretie hlavné mesto Perzskej ríše, založené v 6. stor. p.n.l. kráľom Dáreiom I. Bolo vystavané na umelo vybudovanej plošine s rozlohou 150.000 metrov², siene kráľovského paláca podopierali stĺpy vysoké 20 metrov. Nachádzala sa tu aj unikátna knižnica – v jej troskách sa našlo 30.000 hlinených tabuliek. V roku 331 p.n.l. ho nechal zničiť Alexander Veľký.

A čo je vlastne také fascinujúce na týchto stratených mestách? Jednoducho to, že ich ľudia vôbec dokázali vybudovať. So žiadnou alebo len minimálnou mechanizáciou dokázali vystavať to, s čím by mali veľké problémy aj dnešní stavitelia vybavení ťažkými stavenými strojmi.

Peter Petráš

STRETNUTIE LITERÁRNYCH KLUBOV – NOVÉ ZÁMKY 19.6.08

Keď mi pred časom moja bývalá kolegyňa Jarka Valicová oznámila, že sa chystá Stretnutie literárnych klubov (SLK), podivil som sa, prečo to hovorí práve mne. A ešte viac som sa podivil, keď ma na to stretnutie v mene Literárneho klubu (LK) Generácie pozvala. Vraj aby som prišiel a priviedol so sebou aj ďalších, hlavne však píšucich členov SFK ORION. Argumentoval som tým, že činnosť SFK je na hony vzdialená od činnosti ich klubu, ale nakoniec ma ukrkala. Spojil som sa so Štefanom Konkolom a Slavom Chrenom, zháňať Števa Huslicu by asi nemalo zmysel. Ale pozývaci mail pre istotu dostal.

Hlavnými hosťami SLK sme však neboli my, ale výprava z Dolného Kubína, z LK Fontána pri knižnici Antona Habovštiaka. Sympatickí, milí ľudia, typickí Oravci, priateľskí a zhovorčiví. Prišli piati na čele s riaditeľom knižnice pánom Gondom. Mená ostatných si nepamätám. No a nakoniec prišli aj tri grácie zo Šurian. Aj tam už nejaký čas funguje pri knižnici M. Matunáka LK ale ten zatiaľ žiadne meno nemá.

Z SFK sme na stretnutie prišli piati a celkom to stačilo. Okrem mňa ešte Slavo Chren, Štefan Konkol, Jožko Hučka a Peťo Petráš. Sedeli sme za veľkým, bohato prestretým stolom a popri konzumácii obložených chlebíkov, koláčikov a piva čakali

na cezpoľných hostí. Tí síce došli pomerne načas, ale najprv sa išli ubytovať, takže sa začiatok celej tej parády posunul na pol siedmu večer.

Začalo sa to príhovormi, predstavovaním (sále nás sedelo tak zo tridsať) a pod. Potom sa rozpútalo teátro grandu v podaní Václava Strejčka, frontmana LK Generácie. Celkovo zahral tri scény, všetky zveršované, silne satirické a ... silne nechutné! Ani ich tu radšej nebudem popisovať. Nie som ani trochu zameraný na poéziu, ale keď po ich skončení začali jeho kolegovia čítať svoje básne podfarbené Kleidermannom, pripadalo mi to ako čosi úžasné. Škoda len, že Václav hneď po svojom trápnom expozé neodpratal kulisy. Tie kopy pivových fliaš a krabičiek od cigariet sa k tým milým básničkám hodili asi ako päšť na oko.

Potom sa ujali slova kočky zo Šurian. Predstavili svoj početne malý, ale agilný LK, prečítali pár pomerne vydarených básničiek, poďakovali sa pozvanie a odkráčali na autobus. Tým dostali priestor hostia z DK. Tiež sa zamerali na prednes svojich básní, ale nakoniec sa predsa len ušlo aj čosi próze. Pán riaditeľ Gonda nám prečítal poviedku s miernymi prvkami sci-fi, ktorá bola pôvodne písaná ako divadelná scéna. Názov si nepamätám, išlo tam o návštevu verejného záchodu v budúcnosti a jej autora inšpirovala návšteva tohto prepotrebného sociálneho zariadenia vo Víťaznom oblúku na námestí v Martine. Nejdem do detailov, poviem len jedno – ku koncu sme všetci bez rozdielu, chtiac či nechtiac revali od smiechu!

Nakoniec (zrejme ako zlatý klinec večera) sme sa dostali ku slovu aj my. Števo Konkol vystúpil prvý už skôr, aby stíhal spoje. Verejne predstavil svoju novú knihu Pohrobok, ktorá práve vyšla v Ikare. Jeden výtlačok aj priniesol a daroval ho do klubovej knižnice aj s venovaním. Prečítal pár úryvkov, odpovedal na kopec otázok nie len o svojej tvorbe, ale aj napr. o svojich cestách po svete.

Po ňom som ja predstavil našu novú klubovú stránku, pohovoril čo to o činnosti, o Fandome, ukázal náš fanzin i Draka, kroniky a pod. Netvrdím, že mi všetci rozumeli, predsa len, sci-fi kluby sú o niečom celkom inom než o básničkách. To je akoby niekto porovnával balady stredovekých trubadúrov s heavy metalom.

Potom sa ujal slova Slavo Chren. Tiež predstavil svoje dve knihy a odcitoval z Povesti o Atlantíde. Aj on sa stal terčom mnohých otázok a ako to má vo zvyku, na každú odpovedal nekonečne zoširoka. Zjavne sa mu to však páčilo. Predstavil aj svoju úplne novú webovú stránku, na ktorej uverejňuje svoje práce. Má tam už toho dosť, ale jej návštevnosť zatiaľ nie je ktovieaká. Však ono sa to časom snáď zlepší.

Nakoniec som sa predsa len ešte dostal k slovu aj ja, hoci obecnosť už bolo vzhľadom k pokročilej hodine pomerne preriedené. Najprv som predstavil neprítomného Števa Huslicu a hoci bez jeho súhlasu (snáď ma za to nezažaluje) som prečítal úvodnú časť z jeho poviedky Tri farby. Poviedky, v ktorej len skutočne zainteresovaný čitateľ spozná, že sa odohráva v Nových Zámkoch. Až potom som predstavil svoju tvorbu, hoci tá je zatiaľ skôr len virtuálna. Úryvok z románu Krvaví psi však akosi nezaujal. Zrejme som nevybral ten správny, pritom som sa skutočne snažil vybrať taký, kde sa práve nezabíja.

Po tomto svojom nie práve vydarenom vystúpení som sa pobral domov, zanechajúc ostatných napospas osudu a Václavovi Strejčkovi, ktorý mal údajne pripravené ešte nejaké body svojho programu. Jeho mierne povedané stupídne scény mi však stačili na veľmi dlho.

Na druhý deň doobeda som zašiel do knižnice zahľadiť stopy a vziať si svoje veci z výstavky. Prišiel tam aj Slavo a v zasadačke sme našli takmer celý kolektív ako sme ho večer opustili. Zrejme tam nocovali. Sedeli stále pri tom istom stole a pokračovali v konzumácii. Tak sme sa ešte na chvíľu zapojili do debaty na tému Mládež a literatúra, pričom som sa musel mladých zastať – ich hojná účasť na Istroconoch a Slavconoch dáva signál, že nie sú až takí pasívni, ako sa to tvrdí. A ešte jednu vec som sa dozvedel

– v Dolnom Kubíne založili dvaja chalani pri Knižnici A.Habovštiaka scifi klub. Nemá ešte meno a jeho činnosť sa zatiaľ obmedzuje na nejaké hry, ale pre istotu som dal pánovi riaditeľovi vizitku ORIONu, nech sa so mnou spoja.

Nakoniec som však musel predsa len musel odísť, bolo treba otvoriť oddelenie. Vyprevadiť ma prišiel pán Gonda a predniesol vetu: „My sa nevidíme naposledy!“ Len teraz neviem, či ma tým chcel potešiť alebo sa mi vyhrážal.

Andy

KONIEC DOBRÝ, VŠETKO ZLÉ...

Aj tak nejakoby sa dal v globále zhodnotiť najnovší výtvor Lucasfilmu, dlho očakávaný štvrtý diel dobrodružstiev svojrázneho archeológa Indianu Jonesa. Film Kráľovstvo krištáľovej lebky sa rozbiehal poriadne razantne, akurát divákovi nebolo dosť dobre jasné, ako sa agentom KGB podarilo Indyho zajať a strčiť do kufra auta. Každopádne im ušiel, ale neušiel pozornosti FBI, ktorá ho dokonca obvinila z neamerickej činnosti, špionáže a pod. Darmo, dej sa odohráva v roku 1953 za najtvrdšieho mccarthizmu. Dokonca ho vyhodili zo školy. Ako sedel vo vlaku do NY, odrazu sa pri ňom pristavil mladý motorkár, čosi zavolať a ... Indy sa zmenil akoby šibnutím čarovného prútika. Z vlaku vyskočil a zároveň naskočil do kolotoča neustálych naháňačiek, bitiek, zajatí a útekov, hľadania a strácania. No skrátka, bol to opäť na nejaký čas onen typický, starý dobrý Indy v kožáku, klobúku a s bičom v ruke, odvážne čeliaci neustálym hrozbám zo strany KGB, ktorého agentka Irina Spalkovová ho neustále prenasleduje, ohrozuje a vydiera. Ide za ním všade, naprogramovaná ako Terminátor, kým ho nedostihne v tajnom chráme kdesi v peruánskej džungli.

Indymu však v tomto filme nejde len o to, aby vrátil vzácny artefakt – krištáľovú lebku – na jej pôvodné miesto a nedovolil jej zneužitie. Tentoraz mu ide o viac – o rodinu, konkrétne o jeho vlastnú rodinu. Onen mladý motorkár menom Mutt, ktorý ho sprevádza po celý film, je jeho syn a jeho matkou nie je nik iný ako Marion z prvej časti o Dobyvateľoch stratenej archy (ktorá sa mimochodom v úvode filmu tiež mihne, ale nikto si ju nevšimne). Indy musí svojich drahých ochrániť, hoci niekedy mi to skôr pripadalo tak, že oni musia chrániť jeho.

Akčné scény sú prirodzenou súčasťou filmov o Indiana Jonesovi. V štvrtej časti ich je teda požehnané, Indy a spol. behajú a skáču po schodiskách inkských chrámov, lietajú ako Tarzan na lianách, jazdia na motorke po knižnici, padajú z vodopádov, šermujú na idúcich autách, utekajú pred mäsožravými mravcami a nahnevanými domorodcami, no skrátka nezastavia sa skoro po celé dve hodiny.

Potiaľ by bolo ozaj všetko dobré, až na koniec. Lucas sa ani netajil tým, že chce uzavrieť Jonesovský cyklus ale urobil to tým najotrasnejším spôsobom, aký sa len dal vymyslieť – svadbou Indyho a Marion! Tej však predchádzala ešte jedna hrôza – lietajúci tanier!!! Onen tajný chrám v peruánskej džungli je vlastne základňa emzákov, jeden z nich (debil!!) havaroval pri vychádzkovom lete pri akomsi Roswelli a tam prišiel o hlavu. A pokým sa jeho sklenená lebeňa nedostala späť kam mala, nemohli ostatní odletieť domov do akéhosi paralelnovesmírneho zadku. Museli trčať v podzemí džungle a hrať sa pred domorodcami na pánbožkov.

Pravdu povediac, tieto dve záverečné scény dokonale pokazili celý, inak vynikajúco natočený, film. Ufáci a svadba v Indiana Jonesovi!!! Absolútne šialenstvo! Obávam sa, že mnohí jeho obdivovatelia a fanúšikovia (vrátane mňa) sa z neho budú ešte dlho spamätávať a dobre si rozmyslia, či na Kráľovstvo krištáľovej lebky pôjdu ešte raz, alebo hoci len vysolia 50,-Sk v požičovni DVD.

INDIANA JONES: KRÁĽOVSTVO KRIŠTÁLOVEJ LEBKY, USA, 2008, 120 min., rež.: Steven Spielberg, hudba: John Williams, hl.úl.: Harrison Ford, Karen Allen, Cate Blanchet, Shia LaBeouf, Ray Winstone, ... **1/2 Andy

PIKNICON 2008 – part one

Piknicony už radšej ani nerátam, toľko sme ich už mali ta tie roky. Raz sa vydarili viac, inokedy menej, ale vždy bolo hlavné to, že sme sa stretli, posedeli si a bavili sa. Áno, Piknicony sú hlavne o zábave. A tej bolo na prvom tohtoročnom ozaj dosť.

Počasie nám vyšlo výborne, dokonca až príliš a na istý čas, hlavne z úvodu sme strávili v chládku pod stromami. Ale ako nás pomaly pribúdalo, začali sme sa viac venovať konzumácii. Rozložili sme ohník, ktorý Jožko Hučka a Fero Procházka bohato zásobili suchým drevom a začali opekať. Stôl na piknikovisku sa čoskoro zaplnil všakovakými dobrotami tuhého i tekutého skupenstva hmoty a patrične posilnení sme začali uvažovať, čím začneme naše športové aktivity.

Ako prvý navrhol Miloš Vojtek futbalový zápas. Hrali sme síce v pomerne skromných zostavách, ale aspoň bolo na ihrisku viac miesta. V jednom mužstve som bol ja ako brankár, Miloš a Jožko Hučka, v druhom môj syn Ferino ako brankár, Jančí Czuczor a Zoli Gergely. Výborne sme si zahrali. O výsledok ani nešlo, ale nakoniec sme sa z víťazstva tešili ja s Milošom a Jožkom, vyhrali sme 10:3.

Už od začiatku Pikniconu sme vedeli, že Jožko Hučka privliekol so sebou až zo Šurian gule na petangue, ktoré kedysi kúpil, ale zatiaľ s nimi nehral. Aj pravidlá, inak pomerne jednoduché, si len stiahol z internetu. Nedalo mu ani veľa práce presvedčiť nás, aby sme to skúsili spoločne. Prečo nie, však my sme vždy za každú novinku a srandu.

Samozrejme, to, čo sme hrali sa na skutočný petangue podobalo iba z diaľky. Po prvé, petangue sa hrá na štrku či piesku, my sme ho hrali na tráve (dosť hrboľatej), jednotlivé partie trvajú oveľa dlhšie, bežne sa hrá na trinásť víťazných bodov, my sme hrali na 5–7 a pod. Ale nešlo o dokonalé dodržiavanie pravidiel, tie nech dodržia francúzski dôchodcovia. Išlo o srandu a a tej sme si užili kopcom. Hra nás úplne opantala a vtedy som pochopil, prečo si práve petangue zvolili kolegovia z brnenského scifi klubu Pochmurná nedele za svoju ústrednú klubovú zábavu.

Postupne sa do nej zapojili všetci prítomní, aj tí, ktorí sa podobným záležitostiam obvykle vyhýbajú. Zahrali si dokonca aj Peťo Petráš a Fero Procházka, Asi najviac sa darilo Evke Sekovej, mne sa tiež podarilo zopár víťazných hodov, ale vzhľadom k tomu, že sme to hrali prvý raz v živote sa dá povedať, že sme boli výborní všetci.

Petangue v pôvodnom programe Pikniconu vôbec nebol (program pikniconu je obvykle len formalita), zato v ňom figurovala strelecká súťaž. Nedávno som si kúpil airsoftovú repliku automatickej pištole Glock18 a doma som s ňou skúšal strieľať. Napodiv, má celkom slušné balistické vlastnosti, na niekoľko metrov sa dá trafiť aj pomerne malý predmet. Chcel som ju teda priniesť na piknik a urobiť súťaž v streľbe na pivové plechovky. Lenže chybu som urobil už pri kúpe – mal som si hneď kúpiť aj patričnú zásobu guľčiek, čo som neurobil v presvedčení, že však ich dostať v každom hračkárstve. Nedostať!! Dokonca je zakázané ich predávať. Tak som túto súťaž zrušil s tým, že na najbližšom jarmoku si tie guľky kúpim a súťaž bude v rámci augustového Pikniconu.

Tým sa uvoľnil priestor pre kameňometnú súťaž, ktorú opäť organizovali Konkolovci. Všetko by bolo OK, keby ...keby nás v tom čase už nebolo tak málo a keby nedul taký silný vietor, že nám zhadzoval plechovky. Prvý problém sme vyriešili tým,

že súťažili iba jednotlivci, nie dvojice, a druhý tím, že sme do plechoviek nasypali kamienky, čo však na druhej strane spôsobovalo, že niektoré ani po priamom zásahu nespadli z lavičky. Za bod sa však rávalo len to, keď plechovka spadla na zem. Napokon to vyhral Jožko Hučka, dostal Monoplom a putovný pohár, ktorý mu odovzdala vlnajšia víťazka Evka Seková.

Prvý tohtoročný Piknicon nebol nejako masovo navštvienený, na lúčke sa nás otočilo celkom 14 humanoidov, ale smelo ho môžeme označiť za jeden z najlepších a najvydarenejších za posledné roky. Snáď aj ten druhý bude podobný.

Andy

PREČÍTALI SME SI...

PRÍBEH Z INÉHO SVETA

V Slovníku slovenského jazyka (3. diel, str. 173) sa slovo „pohrobok“ vysvetľuje ako „dieťa narodené po smrti svojho otca“. V histórii, a to nám veľmi blízkej, panoval v Uhorsku a Čechách kráľ Ladislav V. – Pohrobok (1440 – 1457)

Aj Štefan KONKOL – mimochodom člen SFK ORION Nové Zámky a autor viacerých sci-fi románov – dal svojmu najnovšiemu dielu názov POHROBOK. Román vyšiel koncom júna t.r. vo vydavateľstve IKAR v Bratislave. U mnohých však možno vyvstane otázka – prečo Pohrobok? Je to ešte sci-fi žáner, či niečo iné?

Ubezpečujem vás a každého, kto po tomto diele siahne, že áno. Dokonca jeho dej sa odohráva už v čase tretieho tisícročia (vojna v Iraku) a v dvoch rovinách bytia, vlastne vo dvoch paralelných svetoch a je v ňom kus autorovej biografie.

Hlavný hrdina románu Rišo (Richard Šteiner) sa svojej matke narodil po smrti otca (aj autora stihol takmer podobný osud), žije v Bratislave a s otčimom nevychádza najlepšie. Má problémy s dievčaťom a aj v triede na Gymnáziu. Tak sa rozhodne pre isté dobrodružstvo v uličkách Starého mesta Bratislavy.

V druhej rovine bytia, ja by som to nazval v paralelnom svete, v krajine trpaslíkov, kde vládne kráľ Zurnyka, a kde sa zo dňa na deň zvyšuje agresivita Temného pána Šajdána (ovláda veľkú a mocnú ríšu ghúlov) voči ríši trpaslíkov, hľadajú možnosti obrany. Vedia o našom svete a dúfajú, že naša technika i zbrane by im pomohli zvíťaziť v boji proti Temnému pánovi. Len nájst niekoho, kto by bol ochotný. Po určitých peripetiách sa im to podarí.

Nebudem všetko prezrádzať. Teplovzdušný balón a pušný prach, tieto im pomôže osvojiť si náš hrdina. Zlo je porazené, pravda víťazí.

Na záver už len toľko – Konkol v novom románe použil isté reálie z trilógie MIEŠANCI, ktorú písali spolu s A.Pavelkovou. Dokonca aj jazyk trpaslíkov je jazykom zo Záhoria. Niekomu sa môže zdať, že ide o pokračovanie Miešancov. No zdanie niekedy klame. Skúste si nový román Štefana Konkola prečítať a potom uvidíte.

KONKOL, Štefan

Pohrobok. 1. vyd.

Bratislava: IKAR, 2008, 264 s.

Jozef SVÍTEK

ORION 55 (október 2008)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka

Hlavné nám. 10
940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993

E-mail: ondrej.trepac@gmail.com

Sponzorsky rozmnožila Mgr. Dagmar MEHEŠOVÁ – buď jej za to vrelá vďaka